

ἐν τὰ μεγάλα μαχαίρια) Φάρασ. Ἄδρὸ χτέν' (κτένιον μὲ
μεγάλους ὀδόντας) Σινασσ. Ἀτῶ δουλεία ὄρι (μεγάλη ἐργα-
σία δὲν εἶναι) Τσακων. Ἀτῶ γενία (μεγάλη γενεά) αὐτόθ.

3) Μεστός, γεμῆτος, ἐπὶ καρπῶν καὶ δὴ δημητρια-
κὸν Καππ. (Σινασσ.) Κύπρ. Κῶς Νάξ. κ. ἄ.: Σιτάριν
ἀδρὸν Κύπρ. Ἄδρὸ γέν'μα Σινασσ. Ἀδρῶ φασόλια Νάξ.
Πβ. ἄδρ ο κ ο ὕ κ κ ι. β) Χονδρός, εὐμεγέθης Θράκ.
(κομοτ.) Καππ. (Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ.) Κύπρ. Νάξ.
(Αἰτῶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Ἐροῖπεν ἀδρὸν
χαλάζιν Κύπρ. || Ἄσμ.

Κι ἀρχίζει νὰ τήνε φιλῇ καὶ πέφτει ἀδρὸν χαλάζι
Ἀτῶν.

Θεέ μου, βρέξι, χιόνισι, τ' ἀδρὸν χαλάζι ρίξι
Ἀτῶν.

Κι ἀφέντης μας καμάρουνι πῶς νὰ καβαλλικένη,
γιατ' ἦταν σέλλα του χρυσοῦ, τοῦ θαλιβάρ' τ' ἀσήμι,
κὶ τὰ σκαλονπατήματα ἀδρὸν μαργαριτάρι

Θράκ.

Νὰ κάνου τοῦ σιφάνι σου ἀδρὸν μαργαριτάρι

Κομοτ. γ) Παχύς, εὐτραφής, ἐπὶ ζώων Καππ. (Σίλατ.
Σινασσ. Φάρασ.) 4) Λιταρός Πόντ. (Ἄμισ.) 5)
Νωπὸς Πόντ. (Ἄμισ.) 6) Τραχύς, σκληρὸς τὴν ἐπι-
φάνειαν, ἐπὶ πραγμάτων Λαρδαν. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.
Σαρεκκλ. κ. ἄ.) Κρήτ. Κῶς Μακεδ. Σάμ. Σκόπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.): Ἀδρὸν ὄργο - παννὶ (ὄργο = νῆμα) Κρήτ. Ἀδρῶ
μαλλιά Αἰτωλ. Σαρεκκλ. Ἡ χέρα μου ἀπὸ τὸν ἀσβέστη εἶναι
ἀδρῶ Κῶς Φύλλα ἀδρῶ αὐτόθ. Ἀδρῶ ἀμύδαλα Σκόπ.
Πῶς γί'ν'κι ἀδρὸν τοῦ πρόσουπό τ' αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κι παίρνου τοῦ δρουμὶ δρουμί, τ' ἀδρὸν τοῦ μουνουπάτι

Αἰν. 7) Δριμύς, ὀξύς Θεσσ. (Ζαγορ. κ. ἄ.) Λευκ. Πελοπν.
Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Τραπ.) κ. ἄ.: Κρασί ἀδρὸν Ζαγορ. κ. ἄ.
Τ' ὀξὶδ' πολλὰ ἀδρὸν ἐν Τραπ. || Παροιμ. Τ' ἀδρὸν ξίδι
τ' ἀντζίω τοῦ χαλάει (ἐπὶ ὀργίλου βλάπτοντος ἑαυτὸν)
Πελοπν. β) Μεταφ. ὀργίλος, δύσκολος ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
1,582. 8) Ταγγός, ἐπὶ βουτύρου, τυροῦ, ἐλαίου κττ.
Θεσσ. (Ζαγορ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Τραπ.)

δροόσιςτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀδρόσ'τος Εὐβ. (Αἰδηψ.)
ἀνιδρόσ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δροόσιςτος <δρο-
σίςω.

1) Ὁ μὴ δροσιζόμενος ἢ ὁ μὴ δροσισθεὶς σύνηθ.:
Εἶναι τὸ λαρύγγι του ἀδρόσιστο Σίφν. κ. ἄ. || Φρ. Ἀγλύκαν-
τος κὶ ἀδρόσιστος! (ἀρὰ) Λεξ. Βλαστ. 490 Καποχειλισμένος
κὶ ἀδρόσιστος! (ἀρὰ) Βιθυν. Ἀρὲ ἀδρόσ'στε! (ἀρὰ) Αἰδηψ.
|| Ἄσμ.

Κ' ἔμεινε ἀδρόσιση ἡ καρδιά κὶ ὁ νοῦς χωρὶς φτερά

ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 38. β) Δυστυχής, ταλαιπωρη-
μένος Νάξ. κ. ἄ.: Ἀνθρωπος ἀδρόσιστος Νάξ. 2) Ὁ
μὴ γενναιόδωρος, ὁ φιλάργυρος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχάς
τὸν μὴ δροσιζοντα) Νάξ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνθρώπους
ἀδρόσ'τους.

δροσοβόλητος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 29.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δροσοβόλητος
<δροσοβόλω.

Ὁ μὴ δροσισθεὶς, ἀδρόσιστος: Ποίημ.

Καὶ θυὸ μικρὸς κὶ ἀβύζωτες χλωρὰ βοτάνια κόβουν,
χλωρὰ κὶ ἀδροσοβόλητα, τὰ σιγήθη νὰ γυτέφουν.

δροσος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀνέδρουςους
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. δροσος. Ὅτι ἡ λ.
παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ μεταγν. ἀδρ ο σ ί α.

1) Ὁ μὴ δροσερός, ὑπόξηρος ἐνθ' ἀν.: Βασιλικὸς
δροσος Τριφυλ. Πεπόνι - φροῦτο δροσο αὐτόθ. || Φρ.
Ἀνέδρουςους νὰ εἶσι! (νὰ καίεσαι καὶ νὰ μὴ δροσιζεσαι
εἰς τὸν ἄλλον κόσμον! Ἀρὰ) Αἰτωλ. 2) Μεταφ. ἄχαρις,
στερούμενος χάριτος, ἐπὶ ἀνθρώπου Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Ἀνέδρουςους οὐλότιλα αὐτὸς οὐ ἀνθρώπους. Παντρέν'κὶ
κὶ πῆρι ἀνέδρους' ᾤναϊκα.

δροσυντυχαίνω ἀμαρτ. ἀδροσυντυχάν-νω Κύπρ.
—Δλιτέρτ. Τζυπρ. Τραούδ. 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ ρ. συντυχαίνω.

1) Ὁμιλῶ μὲ φωνὴν ἡχηράν, μεγαλοφώνως Κύπρ.:
Μὲν ἀδροσυντυχάν-νης, γιατί ξυπνᾷ τὸ μωρὸν ποῦ τδοιμάται.

2) Ὁμιλῶ ἐν ὀργῇ, αὐστηρῶς, ἐπιβλητικῶς ἐνθ' ἀν.:
Ἀδρὸσύντυδέ του τῶαί λ-λίον Κύπρ. Ἀν μὲ θωρῆς τῶ ἀδρο-
συντυχάν-νω σου, ἔχω τὸν καμὸν μου αὐτόθ. || Ποίημ.

Ἐν ἀδρὸσύντυθεν ποτ-τὲ πλασμάτου 'ς τὴν ζωὴν της

Δλιτέρτ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀγριοσυντυχαίνω.

δροσυντυχιὰ ἡ, ἀμαρτ. ἀδροσυντυχιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸσύντυχος.

Αὐθάδης καὶ τολμηρὰ ὁμιλία: Πόθ-θεν τὲς ἐκουβάλη-
σες τοῦτες τὲς ἀδροσυντυχιὰς σήμ-μερα;

δροσύντυχος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδροσυντυχαίνω.

1) Ὁ ὁμιλῶν ἡχηρῶς, μεγαλοφώνως: Ἀνθρωπος ἀδρο-
σύντυχος. 2) Ὁ ὁμιλῶν ἐν ὀργῇ, αὐστηρῶς.

δρότοπος ὁ, Νάξ. (Σαγκρ.) ἀδρότοπος Νάξ. (Βόθρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ οὐς. τόπος.

Τόπος τραχύς ἐνθ' ἀν.: Ἀδρότοπος εἶναι τὸ ἡσκοιώθηκα
νὰ πάω Βόθρ.

δρότριχος ἐπίθ. Κρήτ. ἀδρότριχος Νάξ. (Σαγκρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ οὐς. τρίχα.

Ὁ ἔχων τρίχωμα ἀδρὸν ἐνθ' ἀν.: Ἀδρότριχος ἀνθρω-
πος Κρήτ. Δὲν τὸν εἶδες εἶδα ἀδρότριχος εἶναι! Σαγκρ.
Πβ. ἀδρομάλλης.

***δρόφωνα** ἐπίρρ. ἀτῶφωνα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀδρόφωνος. Πβ. ἀδρὸσύν-
τυχος.

Μὲ ἀδρὰν φωνήν, μεγαλοφώνως: Ἀτῶφωνα ἐφωνάε
(ἐφώναξε).

δρόφαρο τό, Πάρ. (Παροικ.) ἀργόφαρο Νάξ. (Κο-
ρων.) Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδρὸς καὶ τοῦ οὐς. ψάρι.

Μέγας ἰχθύς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν μικροῦ μεγέθους,
οἷον τὴν μαρίδα κττ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνῶ ἐβάλαμε τόσους βόλους,
λίγα μόνο ἀργόφαρα ἐπιάσαμε, ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι μικρὰ Πάρ.
Εἶναι σὰν ἀδρόφαρο (ἔχει τραχὺ δέρμα) Παροικ.

